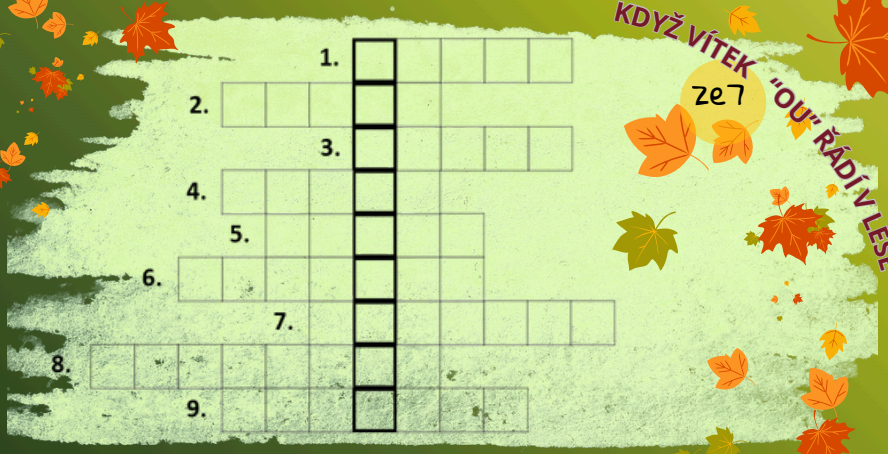

1. Pták živící se larvami hmyzu schovanými v kmenech stromů, tzv. lékař stromů 2. Malý červený plod s oválným tvarem, plný vitaminu C

3. Cizí název pro rostlinnou část lesa 4. Obecný lidový název pro dřevokazné houby rostoucí na kmenech stromů

5. Lesní sudokopytník, který má období říje v září a samci v tomto období hlasitě troubí

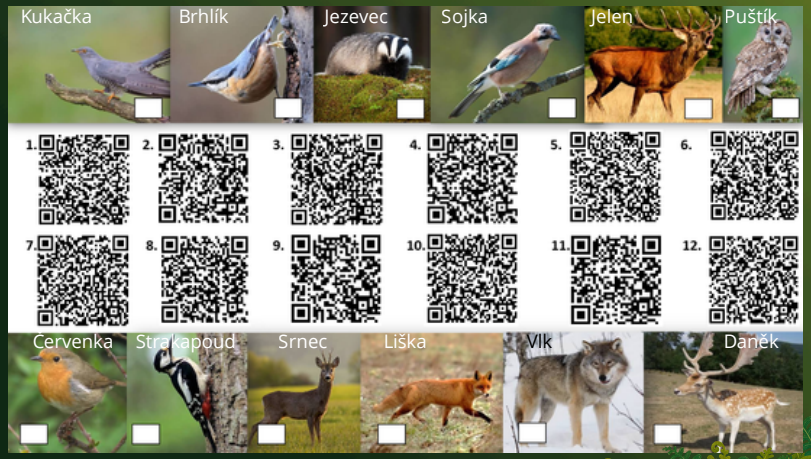
6. Plod s malými chloupky, oblíbená pochoutka prasat rostoucí na stromě s velmi tvrdým dřevem

7. Štíhlá, v dospělosti nejedlá houba, která silně zapáchá, podle čehož se také jmenuje a tím přilákává mouchy, které roznášejí její výtrusy

8. Stálezelený jehličnatý strom s dlouhými jehlicemi a šedohnědou až rezavou kůrou s malými měkkými šupinami

9. Rezavý až černý hlodavec s huňatým ocasem, živící se bobulemi, semeny a typicky ořechy

Odborný výraz pro opadávání listů stromů je:

REDAKCE IGLU: Alexandr Hyka, Alžběta Kohoutová, Anežka Pluhařová, Ella Nyplová, Hedvika Chalupová, Kateřina Klozová, Kateřina Širová, Luke Elliott Hansen, Magda Opicová, Magdaléna Soukupová, Nikol Popelářová, Razálie Vrtáková, Tereza Benešová, Veronika Křížová, Vítek Ouředníček, Kristina Melniková, Jana Grohová a Zlata Opicová

ORIGINÁLNÍ

INFORMACE GENERACE LIDÉ ÚSMĚVY

Základní škola, Jičín, Poděbradova 18

Podzim 2026
3. číslo

IGLŪ

Školní list plný informací pro všechny generace od lidí s úsměvem

NEW LOOK!: Lukovo anglické okénko

Příloha: Příběhy z hlubokého lesa

Rozhovory nejen o lese, ale jak v něm sportovat

HOUBO SOUTĚŽ O CENU

Křížovky od Vítka

skolnicasopis@3zs.jicin.cz

CANVA.com

REPORTÉRKY v terénu

8.A Anežka a Terka 8.B

vyzpovídaly **vyučující přírodopisu**

Paní učitelka Hana Folprechtová

Jak často chodíte do lesa?
Do lesa chodím alespoň jednou za týden a ráda bych i častěji.
Sbíráte houby?
Ano, sbírám.
Máte domácího mazlíčka?
Ano, mám zlatého retrívra.
Bojíte se nějakého zvířete v lese?
Bojím se hlavně parazitů, ale ani divočáka bych potkat nechtěla.
Třídíte odpad?
Ano, třídím odpad.
Máte nějakou podzimní tradici?
Pouštím draky a zapaluji svíčky.

Paní učitelka Zuzana Horynová

Jak často chodíte do lesa?
Do lesa moc nechodím, protože bydlím na vesnici a okolo sebe mám spoustu přírody.
Sbíráte houby?
Ano, moc ráda, ale nerada je jím.
Máte domácího mazlíčka?
Nemám.
Bojíte se nějakého zvířete v lese?
Nebojím se, ale štítím se hadů.
Třídíte odpad?
Samozřejmě.
Máte nějakou podzimní tradici?
Sbírání hub.

Paní učitelka Anna Martinková

Jak často chodíte do lesa?
Kolem lesa chodím třeba třikrát týdně.
Sbíráte houby?
Ano, sbírám hlavně pravé hřiby a kozáky, ale i ostatní jedlé houby.
Máte domácího mazlíčka?
Ano, mám psa.
Bojíte se nějakého zvířete v lese?
V lese ne, ale bojím hadů.
Třídíte odpad?
Ano, třídím odpad.
Máte nějakou podzimní tradici?
Na podzim si zdobím truhlíky dýněmi, vřesem a barevným listím.

Paní učitelka Lada Smolíková

Jak často chodíte do lesa?
Do lesa chodím třikrát týdně.
Sbíráte houby?
Ano, sbírám houby, samozřejmě jen jedlé.
Máte domácího mazlíčka?
Ano, mám pejska Rubinku.
Bojíte se nějakého zvířete v lese?
Ano, mám strach z kanců.
Třídíte odpad?
Ano, třídím odpad a také sbírám odpadky v lese.
Máte nějakou podzimní tradici?
Dříve jsem vyřezávala dýně, ale teď už ne.

Výzva budoucích akademiků

Poznáš lidovou moudrost převlečenou za vědecký jazyk?

V akademických výrocích najdeš lesní přísloví.

Detailní analýza jednotlivých dřevin může vést k omezenému rozpoznání struktury celého lesního ekosystému.

Rozsáhlý zásah do lesního porostu je nevyhnutelně doprovázen vznikem sekundárních materiálních fragmentů.

Charakter zpětné akustické odezvy v lesním ekosystému je přímo determinován intenzitou a formou původního zvukového podnětu.

Jedinec vykazující výraznou obavu z potenciálních rizik není vhodným kandidátem pro pohyb v lesním ekosystému.

Transportovat dřevní biomasu do prostředí charakteristického její přirozeně vysokou koncentrací představuje činnost s minimální přidanou hodnotou.

Nápověda: Kdo se bojí,... Nosit dřív... Pro stromy,... Když se kácí les,... Jak se do lesa volá,...

Sportovat se dá i v lese, kde a jak zjistila Hedvika z 6. A

Orientační běh se běhá v mnoha terénech – v lese, v kopcích, ve městě nebo na lyžích a kole. Na orienťák je vhodné lehké prodyšné sportovní oblečení a kvalitní obuv se vzorkem, mapa, buzola a čip. Každý běžec si volí dle kontrol vlastní trasu a musí proběhnout všemi kontrolami na mapě. Vyhrává ten bezchybně nejrychlejší.

www.scjicin.cz

Lákají tě výšky a adrenalin? Vyzkoušej **skalní lezení.** Při tomto sportu překonáváš skály pomocí vlastní síly, rovnováhy a dobré techniky.
K lezení potřebuješ speciální boty (lezečky), sedák, helmu, lano a parťáka, na kterého je spoleh. S tréninky je dobré začít na umělé stěně, kde ti poradí zkušení instruktoři a na kroužku tě vezmou přímo i do Prachovských skal.

www.lkp.cz

BUZOLA
LEZEČKY
KARABINA
KONTROLA

akce PARLAMENT

PŘIDEJTE SE:

Sbíráme **KAŠTANY** A soutěžíme o **NEJHEZČÍ DÝNI**

26.10–27.10.2026

Soutěž

Zjisti,
kdo z pracovníků školy nejí houby?
Soutěžní lístek najdeš v přízemí u IGLÚ schránky, tam ho vhoď a nezapomeň se podepsat!. Pořadí určí správnost a rychlost odevzdání lístku.
Vítěz bude zveřejněn v zimním čísle IGLÚ.

...by Luke from 6.B

ENCHANTED FOREST

Be careful when you go to the forest!
Today I went to the **enchanted forest**!
There was **fog** everywhere. I saw an **owl** sitting on a **branch**, and a **bat** flying above me! I was scared so I looked away and there were some **mushrooms** and **spiderwebs**! Ew! I don't like spiders.
I was terrified and ready to leave the forest but then I heard a **werewolf**! Oh no! I ran away so fast!
I am never ever going to the enchanted forest again!!!

Slovníček (Vocabulary):
Enchanted Forest – Začarovaný les **/ Werewolf –** Vlkodlak / Fog – Mlha / Owl – Sova
Spiderweb –Pavučina **/ Mushrooms –** Houby **/ Bat –** Netopýr **/ Branch –** Větev

Byl to ten nejkrásnější pohled na světě. Mají teď nekonečno léčivých kouzelných ŠIŠEK! Ale ten nejlepší pocit byl, že mají svou borovici zpět. Nemusí se stěhovat!
Aura přemýšlela o všech věcech, co se za tu dobu staly. Jak jí Praděd vybral jako pátou členku týmu. Jak se nadšeně koukala každý den na mapu. Jak stavěla spolu se svými novými přáteli stan. Jak jedli čerstvě upečené ryby. Jak proklouzla obrovi a nakonec jak našla léčivou zlatou šišku a zachránila borovici. Na tohle Aura nikdy nezapomene. Rozhodně na to nezapomene a brzy se vydá zachránit své přátele. Co třeba hned zítra ? :)

Eva Koldovská: VÍLA SEDMIKRÁSKA A 3 TRPASLÍCI

Uprostřed hlubokého lesa byla jedna paseka, která vypadala jako posypaná cukrem, protože na ní kvetly tisíce sedmikrásek. Uprostřed nich, v tom největším květu se zlatým středem, bydlela víla Sedmikráska. Měla šaty upletené z bílých lístků a ranní rosu používala místo parfému.

Sedmikráska nebydlela na pasece sama. Paseka byla obklopena hlubokým lesem a na kraji paseky pod kořeny starého dubu, měli svou chaloupku tři trpaslíci.

1. Puntík, který nosil červenou čepici a pořád něco počítal
2. Mecháček, který měl zelený kabátek a rozuměl řeči brouků
3. Fousáč, nejstarší z nich, s plnovousem tak dlouhým, že si ho musel při chůzi zastrkovat za opasek

Jednoho dne se nad pasekou zatáhlo. Nebyl to ale obyčejný mrak, byl to Mrakomrak. Zlomyslný šedivý mrak, který nasnášel barvy a radost. Rozhodl se, že paseku uspí věčnou šedí. Vyfoukl studený, mrazivý dech a všechny květiny svěsily hlavy. Sedmikráska začala ztrácet svou tvář.

„Tak takhle to nenecháme!“ vykřikl Puntík a začal rychle počítat, kolik slunečních paprsků budou muset potřebovat k záchraně.

„Musíme zavolat o pomoc“, přidal se Mecháček a zapískal na luční koníky, aby letěli pro radu k moudré sově. Fousáč jen pokýval hlavou a vytáhl ze spíže tajnou zbraň. Bylo to zlaté leštidýlko na drahokamy.

Trpaslíci se pustili do práce. Zatímco Mecháček s koníky přinášeli z lesa ty nejbarevnější bobule, Puntík míchal barvy a Fousáč vyleštil každý okvětní lístek Sedmikrásky tak, že se leskl jako zrcadlo.

Když se Mrakomrak znovu nadechl, aby na paseku vypustil další šeď, Sedmikráska se díky trpaslíkům tak rozzářila, že se od ní sluneční světlo (které se schovávalo za mrakem) odrazilo jako od zrcadla. Paprsek Mrakomraka polechtal přímo v nose.

Hepčíííík, kýchl Mrakomrak tak silně, že se sám rozplynul na tisíce malých kapek, ze kterých vznikla ta nejkrásnější duha.

Sedmikráska se probrala, protáhla si křidélka a poděkovala svým malým sousedům. Od té doby trpaslíci každé ráno pomáhají víle čistit paseku od prachu. Víla Sedmikráska jim zase na oplátku každý večer zpívá ukolébavky, při kterých se jim zdají ty nejbarevnější sny.

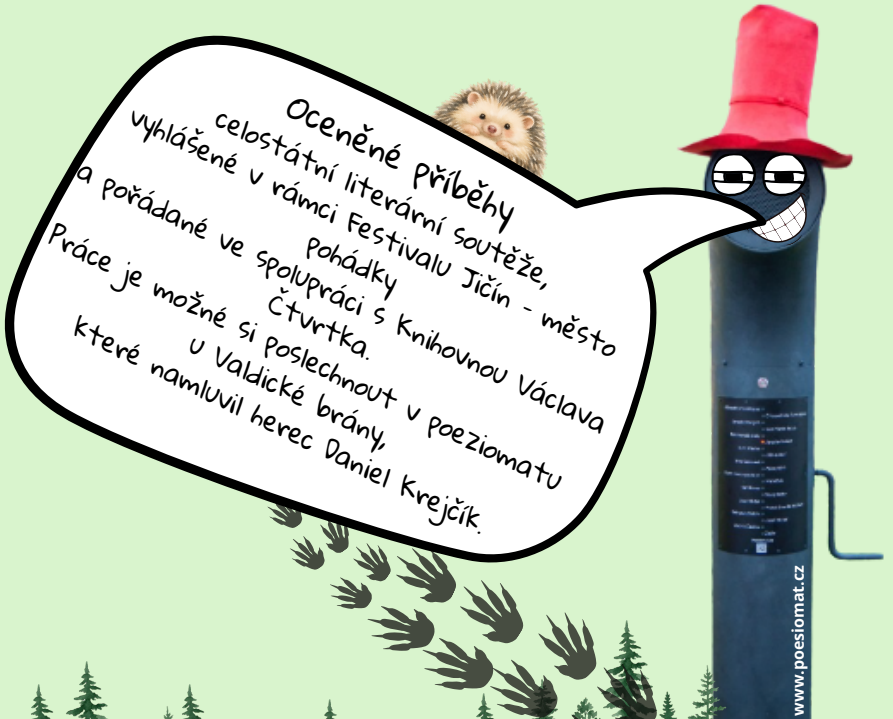
Příběhy z hlubokého lesa

PŘÍLOHA

O smrkové šišce – Anežka Kikinčuková 4. A

Bolest lesa – Veronika Křížová 5. A

Víla Sedmikráska a 3 trpaslíci – Eva Koldovská 4. A

Anežka Kikinčuková: O SMRKOVÉ ŠIŠCE

Byla jednou jedna malá smrková šištička, která se jmenovala Smrkča. Jako se Nikole říká Nikča, tak jí říkali Smrkča. Smrkča ve čtyřech letech začala pozorovat, jak se příroda mění. Ze svého místečka vysoko na větvi měla nádherný výhled do okolí. Sledovala, jak ze země raší nejprve malý lísteček, potom se objeví stonek, pak se zvětší do takového menšího stromku a nakonec je z něj převeliký strom.

Smrkča pak v pěti letech začala pozorovat i zvířata, třeba lišku nebo zajíce nebo ještě ježka. To byla její oblíbená zvířata. Pak znala ještě zvířata, kterých se bála, jako byl třeba vlk! Nebo medvěd! Dokonce se u nich v lese někdy objevila i žába nebo slepýš! Tyto dva tvory Smrkča často nevidí. Jednou ráno, když bylo léto, zahlédla krásnou srnku, kterou nikdy dřív neviděla. Na místě, kde včera viděla ježka jíst obilí, vyrostl malý kořínek, který srnku asi přilákal.

Jednoho dne přišla veliká vichřice. Stromy se ohýbaly ze strany na stranu, padaly kroupy velké jako holubí vejce, listí létalo všude kolem a všechna mraveniště se zbořila. Šišky na stromech se třásly až padaly na zem. Smrkča se snažila udržet na větvičce, ale nepovedlo se. Vichřice byla příliš silná a Smrkča spadla na zem.

Když vítr utichl, déšť ustal a na paseku začalo svítit sluníčko, aby všechno osušilo, Smrkča uslyšela, jak po lese někdo tiše našlapuje. Chvíli přemýšlí: „Kdo by to mohl být?“ A najednou si všimla, že za ní jdou dvě děti a maminka s tatínkem. Jedno z dětí šlo přímo k ní. Byl to chlapec, který po celém lese sbíral šišky. Už jich měl plný košík, vůbec se mu tam žádná jiná nevešla. Chlapec se ke Smrkče přibližoval víc a víc. Smrkča se bála, že ji chlapec sebere a vezme si ji domů a hodí ji akorát do ohniště. „To snad ne! Snad ne!“ třásla se strachy Smrkča. Když začal chlapec sbírat šišky poblíž Smrkči, tak se začala strašně třást. Jestli Smrkča slyšela dobře, chlapec říkal: „Podívej, tati! Tahle šiška je úplně jiná než ostatní!“ Chlapec ji sebral, ale do košíku ji už nedal, protože se mu tam nevešla. Proto si ji schoval do kapsy u bundy, kde bylo teplo a sucho.

Smrkča se přestala třást, protože jak slyšela, že je jiná než ostatní, tak ji spíš začalo zajímat, v čem. Možná že má jiný vzhled. Třeba… Jééé! Všimla si, že má šupinky spíš do srdíčka než do účka nebo do véčka. Jéééé! Nyní si uvědomila, že je taky světlejší, o moc světlejší než všechny šišky. Tu dobu, během které ji chlapec nesl v kapse domů, prospala. Zdál se jí krásný sen o mořské panně, která učila zpívat rybičky. Ty pak zpívaly na koncertě a vyhrály soutěž ve zpěvu.

Když ji chlapec vyndal z kapsy, tak se Smrkča objevila v úplně jiném prostředí než v tom, které znala z lesa. Nejprve se ocitla v předsíni, potom v obýváku a zároveň v kuchyni, protože obývák a kuchyň byly spojené. Když znovu uviděla chlapce, měl v ruce červenou stužku, lepící pistoli a noviny. Chlapec noviny položil na stůl, lepící pistol si rozehřál a stužky si ustřihl asi tak 15 cm dlouhé. Smrkču položil na noviny a čekal, až se mu lepící pistol rozehřeje tak, aby lepidlo v ní bylo tekuté. Potom chlapec opatrně trochu tekutého lepidla nanesl na jednu stranu stužky a slepil ji k druhé straně stužky tak, aby mu vznikla taková slzička. Smrkča se na to pozorně dívala, a přitom si v duchu říkala: „Jestli mu trochu lepidla ukápne na ruku, tak se může spálit.“ Ale naštěstí mu s tím pomáhal tatínek, takže se mu nic nemohlo stát. Potom slzičku nalepil Smrkče na hlavičku. Smrkče to připadalo, jako kdyby ji na hlavu spadla horká kapka vody. Když měla slzičku přilepenou na hlavě, tak ji chlapec vložil do malé krabičky. Smrkča v ní přespávala hodně nocí, někdy tam přilezl pavouček, a tak si s ním povídala.

Až jednoho dne ji chlapec vyndal z krabičky ven. Vzal ji do obýváku, kde stál krásný vánoční stromeček. Chlapec ihned Smrkču pověsil na stromeček. Od té doby na vánočním stromečku visela každý rok v prosinci spolu s dalšími šiškami, které chlapec posbíral. Každá návštěva stromeček obdivovala. Smrkča se nakonec stala nejkrásnější ozdobou vánočního stromečku.

Veronika Křížová: BOLEST LESA

Jednoho dne se skřítkové shromáždili pod starou a velice důležitou borovicí. Něco ale bylo špatně. Borovice usychala, opadávaly z ní šišky a začala hnít. Ze všech stran se ozývalo vyděšené šuškání. Nejstarší ze skřítků, kterému říkali Praděd, předstoupil a marně se snažil utěšit dav. Když se mu to konečně povedlo, pravil: „Jistě víte, proč tu jste. Naše borovice umírá a bez ní tu nemůžeme žít. Jediná šance na záchranu borovice je léčivá zlatá šiška. Roste až na samém konci světa. Je to stovky, možná i tisíce kilometrů daleko. Takže potřebuji pět těch nejodvážnějších, nejsilnějších a nejchytřejších z vás, aby se vydali hledat zlatou šišku.“ Všichni utichli. „Kdo to chce zkusit?“ zeptal se Praděd. Stovky skřítků se začaly hlásit a navzájem se překřikovat. „Hmmm… dobrá. Půjde Salma, Eduard, Tobias, Ela a……“ „Já! Prosím! Nechte mě to zkusit!“ Ozval se hlas malé skřítčí dívky. „Hmm… Dobrá. Proč ne. Tak to tedy zkus, Auro… Ale musíš na sebe dávat velký pozor, jsi ze všech nejmenší. Zítra v 6:00 všichni u mě v chaloupce!“ Aura se cítila jako ještě nikdy. Poprvé má šanci dokázat, že za něco stojí. NESMÍ to zkazit.

Druhý den ráno se všichni stateční skřítkové seřadili před Pradědovou chaloupkou. Dostali mapu se slovy: „Mapa ke kouzelné zlaté šišce. Je velice důležitá. Za žádnou cenu ji nesmíte ztratit.“ A potom už se všech pět skřítků vydalo na cestu. Aura ještě nikoho z nich nikdy neviděla. Jisté ale bylo, že jsou rozhodně starší než ona. Aura se radši začala soustředit na mapu. Viděla spoustu modrých čar označujících řeku, spoustu hnědých čar, které zase ukazovaly na úzkou lesní cestu a nakonec malý žlutý zářivý bod. -To musí být ta zlatá šiška!- pomyslela si Aura. Nezdálo se, že by byla daleko, ale bylo tomu právě naopak. Skřítci celé týdny, možná měsíce, jen chodili, až je začaly bolet nohy. Konečně se zastavili a začali stavět stan. Když měli hotovo, opekli si čerstvé ryby a nakonec byli už tak vyčerpaní, že tvrdě usnuli. Další den se spustil strašný liják. Skřítkové se rozhodli zůstat ve stanu a vyrazit, až déšť skončí. Pršelo následujících několik dní a tak skřítkové jen odpočívali. Když se konečně vyjasnilo, vyrazili opět na cestu. Hledali tak dlouho, až nakonec spatřili obrovský kopec, na jehož vrcholu zářila … KOUZELNÁ ZLATÁ ŠIŠKA! Všichni se se smíchem rozeběhli nahoru na kopec. Cestu jim ale náhle zatarasil obr a nechtěl je pustit dál. Aura spatřila malou díru mezi kmeny stromů, tak akorát velkou na to, aby jí prolezla. Ale co ostatní? Ti se tam určitě nevejdou. Podívala se na ně. „Utíkej!“ Vykřikli. Aura se tou škvírou jen tak tak protáhla a z posledních sil se vyškrábala na kopec. Obr mezitím pochytal všechny Auřiny kamarády do staré zrezivělé klece. Aura se ohlédla a bylo jí jasné, že sama jim nepomůže. Teď se musí soustředit na svůj úkol. Vylezla na nejvyšší borovici, jakou kdy viděla a nakonec … utrhla KOUZELNOU ZLATOU ŠIŠKU. Několik následujících týdnů se Aura vracela domů.

Když konečně dorazila do své vesnice, začal celý dav jásat. Aura nevěděla, jestli se má smát nebo plakat. Ona to dokázala. Zvládla to! Má tu šišku! Kuchařka šišku rozmočila v čisté vodě z lesní studánky a potom začala zářivou vodu lít na umírající borovici. Všichni napjatě čekali. Není příliš pozdě? Co když to nestihla? Budou se muset přestěhovat? Když v tom! Borovice začala zářit a začaly se na ní dělat obrovské šišky. ZLATÉ ŠIŠKY.